

Arrest

nr. 297 238 van 20 november 2023
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 december 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 november 2022 waarbij een inreisverbod van acht jaar wordt opgelegd (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 juli 2008 wordt de verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart nadat hij middels een visum lang verblijf (type D) België binnenkwam.

Op 11 december 2012 verkrijgt de verzoeker het duurzaam verblijfsrecht en werd hij in het bezit gesteld van een F+-kaart.

Op 21 november 2017 wordt de verzoeker door het hof van beroep te Luik veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van 6 jaar wegens (internationale) handel in verdovende middelen.

Op 10 oktober 2018 treft de toenmalig bevoegde staatssecretaris een besluit tot beëindiging van het verblijfsrecht van de verzoeker. Met arrest met nummer 217 443 van 26 februari 2019 verwerpt de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep dat verzoeker indiende tegen deze beslissing. Met arrest met nummer 250.715 van 28 mei 2021 verwerpt de Raad van State het cassatieberoep.

Op 22 juli 2021 dient de verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, dit in de hoedanigheid van echtgenoot van een Nederlandse onderdane. Deze aanvraag wordt geweigerd met een beslissing van 9 december 2021.

Op 1 februari 2022 dient de verzoeker nogmaals een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, dit opnieuw in functie van zijn Nederlandse echtgenote.

Op 1 april 2022 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest met nummer 278 127 van 29 september 2022 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker tegen deze beslissing had ingesteld.

Op 22 november 2022 treft de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 22 november 2022 treft de gemachtigde tevens een beslissing waarbij een inreisverbod van acht jaar wordt opgelegd (bijlage 13sexies). Dit inreisverbod is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 22 november 2022 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Aan de heer O. M. (...), geboren te M. (...) op (...).1973, onderdaan van Marokko, wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 22.11.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Overeenkomstig artikel 44nonies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 8 jaar, omdat u een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde:

Bij de bepaling van de duur van het inreisverbod werd rekening gehouden met uw familiale situatie.

Het Hof van Beroep van Luik veroordeelde u op 21.11.2017 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen te hebben ingevoerd, uitgevoerd, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cocaïne, het misdrijf een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging. Deze feiten pleegde u tussen 01.01.2015 en 31.05.2016.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de

veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67)"

Het lijdt geen twijfel dat drugs in het algemeen een ernstige bedreiging vormen voor de volksgezondheid en de veiligheid binnen de samenleving. Dat geldt des te meer voor harddrugs met een sterk verslavend effect, zoals cocaïne. De handel in cocaïne brengt de gezondheid en de levenskwaliteit van gebruikers ernstig in gevaar. Bovendien doet de aanwezigheid van drugs in de samenleving afbreuk aan de openbare rust en veiligheid doordat een deel van de druggebruikers misdrijven pleegt om het eigen gebruik te financieren of onder invloed van drugs strafbare feiten pleegt. U handelde vanuit het kader van een vereniging van misdadigers en het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidmotief was van uw wederrechtelijk handelen en dat u zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychische vlak.

Uw gedragingen getuigen van een verontrustend gebrek aan normbesef. Alles gebeurde in functie van het pure geldgewin en de snelle persoonlijke verrijking, wat uw opportunistische en egoïstische ingesteldheid aantoont. De financiële drijfveer schept ernstig recidivegevaar. Uit uw persoonlijk handelen komt een voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving.

Ingevolge de ernst van de feiten die gericht waren op het bekomen van snel en illegaal voordeel, wordt geconcludeerd dat u een ernstig gevaar kan betekenen voor de volksgezondheid evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving. Het feit dat u zich correct gedraagt in de gevangenis - een periode waarin u onder een strenge overheidscontrole staat en de vrijheid om uw eigen gedrag te bepalen aan ernstige beperkingen is onderworpen, en opleidingen volgde in de gevangenis houdt niet in dat u door uw persoonlijk gedrag niet langer een gevaar vormt voor de maatschappij. U heeft er immers alle belang bij om u correct te gedragen in de gevangenis en mee te werken, dit neemt niet weg dat uw specifieke ingesteldheid, met name het uit zijn op gemakkelijk geldgewin, niet meer zou kunnen spelen. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. Het is dus niet onredelijk te veronderstellen dat er een groot risico op recidive is.

Op 10.10.2018 werd uw recht op verblijf beëindigd op basis van artikel 44bis, § 2 om ernstige redenen van openbare orde. Deze beslissing werd u op 16.10.2018 in de gevangenis van Wortel betekend. Op 31.10.2018 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RVV) een verzoekschrift in om de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf d.d. 10.10.2018 te vorderen. Op 26.02.2019 werd het beroep tot nietigverklaring door de RVV verworpen. Met arrest nummer 250.715 van 28.05.2021 verwierp de Raad van State het cassatieberoep dat ingediend werd.

Enige verbetering in uw persoonlijk gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, kan niet worden vastgesteld. Er wordt immers geen enkel document voorgelegd waaruit blijkt dat het recidivegevaar sinds de beëindiging van uw recht op verblijf geweken is en u niet langer een gevaar voor de openbare orde zou vormen. Het feit dat u zich correct gedraagt in de gevangenis - een periode waarin u onder een strenge overheidscontrole staat en de vrijheid om uw eigen gedrag te bepalen aan ernstige beperkingen is onderworpen, houdt niet in dat u door uw persoonlijk gedrag niet langer een gevaar vormt voor de maatschappij. U heeft er immers alle belang bij om u correct te gedragen in de gevangenis en mee te werken, dit neemt niet weg dat uw specifieke ingesteldheid, met name het uit zijn op gemakkelijk geldgewin, niet meer zou kunnen spelen.

U zit momenteel in de gevangenis van Wortel. U bereikt strafeinde op 22.11.2022.

Op 25.06.2018 vulde u een formulier hoorrecht in, u diende tevens documenten in. Bij de beslissing tot beëindiging van uw recht op verblijf d.d. 10.10.2018 werd rekening gehouden met de door u verschaft informatie. Op 07.04.2022 vulde u naar aanleiding van voorliggende beslissing nogmaals een formulier hoorrecht in, doch weigerde deze te ondertekenen. U verklaarde dat uw taal Berbers is; dat u Frans en Nederlands kan lezen en/of schrijven; dat u sinds 2008 in België bent; dat u met het vliegtuig vanuit Nador (Marokko) naar België kwam met uw paspoort en visum; dat uw paspoort en uw identiteitskaart op de griffie ligt; dat u geen ziekte heeft die u belemmert om te reizen of naar uw herkomstland terug te keren; dat u sinds 2002 gehuwd bent met H. C. (...), geboren op (...).1978, van Nederlandse nationaliteit, woonachtig te M. (...); dat u 2 ooms heeft in België, namelijk O. A. (...) en O. M. (...) en nog veel familieleden; dat u 3 minderjarige kinderen heeft in België die bij hun moeder te M. (...) verblijven, namelijk O. S. (...) (7jaar), O. Z. (...) (16 jaar) en O. F. (...) (13 jaar); dat u redenen heeft om niet terug te keren naar Marokko, namelijk omdat u uw gezin hier heeft; uw vrouw ziek is en niet alleen voor de kinderen kan zorgen; de kinderen school lopen en oudste dochter stage doet; dat mocht u geen vrouw en kinderen hebben u direct zou tekenen om vrijwillig te vertrekken; dat u graag een nieuwe kans zou krijgen; dat u alles heeft gedaan in de gevangenis, opleiding en geen tucht.

U trad op 03.10.2003 te Nador in het huwelijk met H. C. (...) (geboren te B. O. (...) op (...).1978, van Nederlandse nationaliteit sinds 06.11.1989). Zij verblijft sinds 27.07.2007 in België en is in het bezit van een E+ kaart geldig tot 17.07.2023. Uit dit huwelijk werden drie kinderen geboren: H. Z. (...) (geboren te 's-G. (...) op (...).2005, EU+ kaart geldig tot 23.08.2032), O. F. (...) (geboren te M. (...) op (...).2009, E+ kaart geldig tot (...).2026) en O. S. (...) (geboren te M. (...) op (...).2014). De drie kinderen hebben allen de Nederlandse nationaliteit. Uw echtgenote en uw 3 kinderen bezoeken u in de gevangenis. Uw echtgenote had reeds een zoon uit een eerdere relatie: M. Z. (...) (geboren te V. (...) op (...).1997, van Nederlandse nationaliteit, E+ kaart geldig tot 07.08.2024).

Het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna EVRM). Onderhavige maatregel vormt een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van uw privé- en gezinsleven.

Het feit dat uw echtgenote en de kinderen niet gedwongen kunnen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij u niet vrijwillig zouden kunnen volgen naar Marokko of elders. De eenheid van het gezin kan logischer wijze behouden blijven op een plaats buiten België.

Uw echtgenote en uw kinderen hebben, zoals reeds vermeld, de Nederlandse nationaliteit. Mogelijks kan u een verzoek richten aan de Nederlandse autoriteiten opdat u zou worden toegelaten uw gezinsleven verder te zetten in Nederland. Er werden geen documenten voorgelegd waaruit blijkt dat u reeds dergelijke aanvraag indiende en dat deze geweigerd zou zijn. Er ligt geen enkel element voor waaruit blijkt dat u in Nederland geen aanspraak zou kunnen maken op een verblijf als familielid van een Nederland burger.

Uit niks blijkt dat de leeftijd van uw kinderen (puberende tieners en een jong kind van 7 jaar) een beletsel is voor een verblijf elders. Uit uw administratief dossier blijkt dat de kinderen opgegroeid zijn in het Nederlands taalgebied zodat zij Nederlands kennen, wat dezelfde taal is als het land van hun nationaliteit (Nederland).

U haalde eerder aan dat uw jongste kind, O. S. (...), extra behoefte heeft aan opvolging omdat dit kind het eerste jaar heeft gedubbeld en nood zou hebben aan een vertrouwde omgeving om een positieve stimulans te krijgen in zijn ontwikkelingsproces. Bij het verzoekschrift d.d. 03.05.2022 legde u een schrijven van de gemeentelijke basisschool 'A. k. (...)' voor. Het wordt niet betwist dat de kinderen, indien zij België eveneens zouden verlaten, zich zullen moeten aanpassen, doch wordt met voormeld schrijven niet aangetoond dat uw jongste kind enkel en alleen in België de nodige ondersteuning kan krijgen en dat hij absoluut aan België gebonden is. Hij zal ongetwijfeld ook nieuwe vrienden kunnen ontmoeten in het buitenland, bovendien kan hij contact onderhouden met zijn vrienden in België middels de moderne communicatiemiddelen en bezoeken.

U verklaarde in uw meest recente hoorrecht opnieuw dat uw echtgenote ziek is. In het kader van de beëindiging van uw verblijf verklaarde u dat uw echtgenote met momenten zwaar depressief is, uw steun nodig heeft en zij hier terecht kan bij haar huisarts en haar begeleiders voor de behandeling van haar depressie. Uit een attest van de huisarts van 19.06.2018 blijkt dat uw echtgenote toen leed aan een depressie, chronische vermoeidheid en obesitas. Er werden sinds de beëindiging van uw verblijf geen nieuwe stukken aangebracht in dit verband en tot op heden ligt geen enkel document voor waaruit blijkt

dat zij enkel in België kan behandeld worden. Uit arrest 275 121 van de RVV blijkt eveneens dat u geen verdere uitleg verschaft m.b.t. de gezondheidstoestand van uw echtgenote.

Uit uw administratief dossier blijkt dat uw stiefzoon getroffen is door een handicap en dat hij sinds 21.11.2021 in woonondersteuning is in vzw D. S. (...). In het beroepschrift tegen de wegering van de gezinshereniging met uw echtgenote d.d. 03.05.2022 wordt gesteld dat hij ernstige moeilijkheden kent op het vlak van communicatie en sociale contacten zodat fysieke contacten enkel mogelijk zouden zijn. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt hoe u tijdens uw gevangenschap contact onderhoudt met hem. U verblijft immers al sinds 23.11.2016 ononderbroken in de gevangenis en hij bezocht u slechts tweemaal in die periode (nl. op 21.08.2018 en op 25.05.2019). U verschaft geen informatie m.b.t. op welke wijze het gezinsleven met uw gehandicapte stiefzoon effectief wordt beleefd. Uit het attest van d. S. (...) gevoegd bij het beroepsschrift van 03.05.2022 blijkt enkel dat hij 'in woonondersteuning' is. Gezien uw lange detentie zal hij hoe dan ook reeds gewend zijn aan uw afwezigheid in zijn dagdagelijkse leven en sporadische contacten met u waardoor de impact van uw verwijdering van het grondgebied beperkt zal zijn. Uit niks blijkt bovendien dat hij zijn verblijf in België niet zou kunnen verder zetten in d. S. (...) voor zover zou primeren dat hij in een vertrouwde omgeving blijft wanneer u het land verlaat al dan niet samen met de overige familieleden. Zij zouden hem regelmatig kunnen komen bezoeken. Evenmin werd aangetoond dat hij niet in een Nederlandse instelling terecht zou kunnen indien uw gezin ervoor zou kiezen naar Nederland te gaan.

Eventueel kan er ook voor gekozen worden om het gezinsleven in Marokko verder te zetten. Het gegeven dat uw kinderen nooit in Marokko gewoond hebben, maak niet dat het voor hen onmogelijk zou zijn er te leven. Hun beide ouders zijn vertrouwd met Marokko en de kinderen zijn opgegroeid in een Marokkaans gezin waardoor verondersteld kan worden dat zij op zijn minst enigszins vertrouwd zijn met de cultuur. Uw echtgenote is net als u in Marokko geboren. U en uw echtgenote zijn in Marokko in het huwelijk getreden en uw echtgenote was 28 jaar oud toen zij in februari 2007 in België kwam wonen. Hoewel aangenomen kan worden dat uw echtgenote ook banden met België opgebouwd heeft tijdens haar legaal verblijf alhier, blijkt nog niet dat er in haar hoofde sprake is van onoverkomelijk hinderpalen die het voor haar bijzonder moeilijk zouden maken om het gezinsleven elders verder te zetten. De contacten met familie en vrienden die ze in België heeft, kunnen ook op een andere manier worden onderhouden middels korte bezoeken of middels moderne communicatiemiddelen.

Uw echtgenote en kinderen worden geenszins verplicht België te verlaten, zij kunnen er uiteraard ook voor kiezen in België te blijven en contact met u onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar Marokko of een andere plaats waar u zou verblijven. Er wordt op geen enkele wijze aangetoond dat dit onmogelijk zou zijn. U kan uw gezin vanuit Marokko financiële steun bieden. Dat het contact met uw kinderen en uw echtgenote moeilijker zal verlopen indien zij ervoor zouden kiezen in België te blijven, is enkel en alleen aan uzelf te wijten daar dit een gevolg is van de door u opgelopen strafrechtelijke veroordeling die het gevolg is van de feiten die u wetens en willens zelf gepleegd heeft. Het feit dat u kinderen en een echtgenote had in België, heeft u er niet van kunnen weerhouden gedurende een lange periode ernstige strafbare feiten te plegen. In de vakanties zouden ze u kunnen vervoegen daar waar u zich zou vestigen. Volgens artikel 8, tweede lid, EVRM wordt een inmenging in het privé-, familie- en gezinsleven toegestaan wanneer deze bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Welnu, uit de belangenafweging blijkt dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die u door uw persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder weegt dan de persoonlijke en gezinsbelangen die u kan doen gelden.

Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). U zit sinds 23.11.2016 in

detentie: uw kinderen zullen reeds gewend zijn aan uw afwezigheid en aan kortstondige contacten met u. En dat is enkel en alleen te wijten aan uw eigen misdadig gedrag. Nogmaals wordt herhaald dat de ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit zodanig is dat uw familiale belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde. Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde is superieur aan de gezinsbelangen die u kan doen gelden. Volgens artikel 8, tweede lid, EVRM wordt een inmenging in het privé-, familie- en gezinsleven toegestaan wanneer deze bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Verder verklaarde u in uw hoorrecht dat u 2 ooms heeft in België, namelijk O. A. (...) en O. M. (...) en nog veel familieleden. Het staat niet vast dat er tussen u en voormelde familieleden andere elementen van bijzondere afhankelijkheid bestaan dan de normaal affectieve banden, die de toepassing van het voordeel van de bescherming zoals omschreven in artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, rechtvaardigen. Dat het onderhouden van contact met bovengenoemde familieleden moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van uw eigen misdadig gedrag. De contacten met familie in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Ook indien u buiten België verblijft, kunnen zij u desgewenst vanuit België ondersteunen.

Het wordt niet betwist dat het opleggen van een inreisverbod voor België een inmenging vormt in uw privéleven.

U bent op 35-jarige leeftijd in België aangekomen. U bent thans 49 jaar oud. Er kan opgemerkt worden dat ondanks uw verblijf van 14 jaar in België niet gebleken is dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Uw huidige detentie nam een aanvang op 23.11.2016, u bereikt strafeinde op 22.11.2022.

Het contact met eventuele vrienden en kennissen in België kan u onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij u in uw thuisland dan wel elders kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België ondersteunen bij de herintegratie in uw thuisland dan wel in een derde land.

Er wordt niet betwist dat het terugkeren naar Marokko, om daar een leven op te bouwen, enige aanpassing van u zal vergen. Uit niks is gebleken dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Daarenboven werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 jaar voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Er kan bovendien niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere band dan uw nationaliteit zou hebben met Marokko. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U hebt er meer dan de helft van uw leven verbleven. Uit uw administratief dossier blijkt dat uw ouders en uw zussen in Marokko verblijven en u ook de taal spreekt. U hebt dus een sociaal vangnet in Marokko dat u kan helpen bij het opbouwen van uw leven aldaar. Verder blijkt uit uw administratief dossier dat u nog een broer heeft die woonachtig is in Nederland en een broer die woonachtig is in Spanje. Zij kunnen u vanuit Nederland en Spanje ondersteunen, bovendien kunnen zij u desgewenst regelmatig bezoeken. Er is geen indicatie gevonden dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels zouden bestaan voor u om u in Marokko te vestigen. Zoals eerder reeds aangehaald werd, kan u mogelijks een verblijfsrecht in Nederland bekomen, zowel uw echtgenote als uw kinderen hebben immers de Nederlandse nationaliteit.

Het gegeven dat u in het verleden in België gewerkt heeft, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. De beperkte tewerkstelling en de gevolgde opleidingen zijn niet van die aard om thans te spreken van een economische binding met het gastland. Gelet op de door u gepleegde feiten blijkt het niet uw intentie om een eerlijke en stabiele job uit te oefenen met respect voor de regels van het gastland, u was immers niet tevreden met wat u op legale wijze verdiende en vulde dit aan met de opbrengsten uit de drugshandel. Het bezit van een strafblad zal uw inschakeling in de arbeidsmarkt niet ten goede komen. De vaardigheid die u tijdens uw opleidingen en tijdens uw werk in België opgepikt heeft, zullen u wellicht ook in uw thuisland van pas komen en uw kansen op de arbeidsmarkt enkel positief beïnvloeden.

Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren.

Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u zou worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering naar uw land van herkomst. U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand of m.b.t. de gezondheidstoestand van één van uw familieleden die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden. U verklaarde in uw meest recente hoorrecht opnieuw dat uw echtgenote ziek is. In het kader van de beëindiging van uw verblijf verklaarde u dat uw echtgenote met momenten zwaar depressief is, uw steun nodig heeft en zij hier terecht kan bij haar huisarts en haar begeleiders voor de behandeling van haar depressie. Uit een attest van de huisarts van 19.06.2018 blijkt dat uw echtgenote toen leed aan een depressie, chronische vermoeidheid en obesitas. Er werden sinds de beëindiging van uw verblijf geen nieuwe stukken aangebracht in dit verband en tot op heden ligt geen enkel document voor waaruit blijkt dat zij enkel in België kan behandeld worden. Uit arrest 275 121 van de RVV blijkt eveneens dat u geen verdere uitleg verschaftte m.b.t. de gezondheidstoestand van uw echtgenote. Naar aanleiding van onderhavige beslissing werden geen nieuwe elementen in dit verband aangebracht.

*U heeft niet getwijfeld om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Enige verbetering in uw persoonlijk gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, kan niet worden vastgesteld. Er wordt immers geen enkel document voorgelegd waaruit blijkt dat u niet langer een gevaar voor de openbare orde zou vormen. Een inreisverbod van 8 jaar is proportioneel daar u door uw persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde.
(...)"*

Op 7 december 2022 dient de verzoeker voor de derde maal een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Nederlandse echtgenote.

Op 8 juni 2023 neemt de gemachtigde inzake deze aanvraag een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. De verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 40ter, § 2, eerste lid, 2°, 43 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het motiveringsbeginsel, van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

"Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke, zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid inreisverbod aflevert voor een periode van 8 jaar, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, nu verzoeker op 21 november 2017, derhalve maar liefst 6 jaar geleden, werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Luik tot een gevangenisstraf van 6 jaar, voor drugsgerelateerde feiten, waarvoor verzoeker diens straf volledig heeft uitgezeten;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij het nemen van diens beslissing overduidelijk niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat verzoeker in het huwelijk trad met Mevrouw H. C. (...), welke over de Nederlandse nationaliteit beschikt, te Marokko op 3 oktober 2003, terwijl men reeds een relatie onderhield en derhalve thans reeds meer dan 18 jaar is gehuwd,

Dat uit het huwelijk van verzoeker en diens echtgenote drie kinderen werden geboren te weten: (stuk 2-3)

- H. Z. (...), geboren te 's G. (...) op (...).2005; (16 jaar)
- O. F. (...), geboren te M. (...) op (...).2009; (13 jaar)
- O. S. (...), geboren te M. (...) op (...).2014, (7 jaar)

welke allen over de Nederlandse nationaliteit beschikken;

Dat verzoeker daarnaast een stiefzoon heeft, M. Z. (...), geboren te V. (...) op (...).1997 (24 jaar), eveneens van Nederlandse nationaliteit, welke werd geboren uit voorgaande relatie van diens echtgenote; (stuk 5-6)

Dat M. Z. (...) is getroffen door een handicap en in D. S. (...) verblijft, zijnde een opvang en begeleidingscentrum voor personen met een handicap; (stuk 5-6)

Dat bij het nemen van een beslissing tot inreisverbod rekening moet worden gehouden met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst;

Dat het derhalve vereist is dat de redenen van openbare orde, in het bijzonder, de gezinsbelangen worden afgewogen;

Dat verder dient te worden benadrukt dat artikel 43 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn;

Dat artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

“1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. de om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag moet een actueel, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormen voor een fundamenteel

belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

3. Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid kan het gastland, wanneer het zulks onontbeerlijk acht, bij de afgifte de verklaring van inschrijving - of, bij ontbreken van een inschrijvingssysteem, uiterlijk drie maanden na de datum van binnenkomst van de betrokkene op zijn grondgebied of na de in artikel 5, lid 6, bedoelde mededeling van aanwezigheid op het grondgebied, dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van politionele gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. De geraadpleegde lidstaat antwoordt binnen twee maanden.

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid in de bestreden beslissing evenwel enkel verwijst naar de strafrechtelijke veroordelingen welke verzoeker in het verleden opliep, doch welke feiten behelst, welke reeds meer van 7 jaar geleden zijn;

Dat verzoeker niet ontkent dat hij in het verleden zware fouten heeft gemaakt, doch wel de vraag dient te worden gesteld in hoeverre de kinderen van verzoeker, hiervoor de rest van hun leven zouden dienen te worden gestraft en derhalve ieder contact met hun vader zouden verliezen, welke zij wekelijks in de gevangenis opzochten, en waarmee zij thans, na diens vrijlating opnieuw samenwonen; (stuk 4)

Dat de kinderen van verzoeker, welke reeds respectievelijk de leeftijd van 16 jaar, 13 jaar en 7 jaar hebben bereikt, immers nooit in Marokko hebben verbleven, alhier zijn geboren en over de Nederlandse nationaliteit beschikken;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook niet kan worden gevolgd in haar redenering dat de kinderen, waarvoor de oudsten reeds puberende tieners betreffen, nog zeer jong zijn en zich derhalve nog makkelijk zouden kunnen aanpassen aan een ander land en omgeving, waarvan zij de taal niet eens spreken;

Dat ook de jongste zoon S. (...) extra opvolging behoeft; Dat immers S. (...), nu hij het eerste leerjaar heeft gedubbeld, nood heeft aan een vertrouwde omgeving om zijn ontwikkelingsproces op positieve wijze te stimuleren; (stuk 7)

Dat indien S. (...) derhalve het land zou dienen te verlaten, betekent dit onvermijdelijk het wegvallen van diens vertrouwde omgeving, met alle negatieve gevolgen vandien;

Dat verzoeker van inborst een zeer zachtaardig man betreft, reden waarom ook diens echtgenote, verzoeker doorheen de jaren steeds is blijven steunen en er ook alle vertrouwen in had dat hij diens leven opnieuw op het juiste spoor zou brengen;

Dat ook alzo geschiedde en verzoeker zich in de gevangenis voorbeeldig heeft gedragen, hetgeen in de bestreden beslissing ook niet wordt ontkend;

Dat verzoeker in de gevangenis tevens tewerkstelling aanvatte, waarbij hij een goede inzet toonde, en tevens opleidingen volgde; (stuk 8)

Dat het dan ook vaststaat dat verzoeker actueel geen gevaar meer vormt voor de openbare orde;

Dat verzoeker diens straf volledig heeft uitgezeten en derhalve de gevolgen van diens daden reeds heeft mogen ondergaan;

Dat ook de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid er zich van bewust is dat een actueel gevaar noodzakelijk is;

Dat de bestreden beslissing dan ook de Rechtspraak van het Hof van Justitie schendt waarin het begrip openbare orde wordt gepreciseerd en veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie arresten Rutili, punt 28 en Bouchereau § 35, en arrest van 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C/493/01, Jurisp. Biz I 5257 § 66);

In het arrest Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid van 22 mei 2012 (zaak C-348/09) stelde het Hof tevens dat opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, de vaststelling is vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten;

Een strafrechtelijke veroordeling an sich volstaat derhalve niet, er dient tevens te worden aangetoond dat de betrokken persoon dit gedrag in de toekomst zal voortzetten (RvV arrest nr. 165 107 van 31 maart 2016, Ramadani Ridvan t. Belgische staat);

Dat het dan ook een vaststaand feit is dat verzoeker hoegenaamd geen actueel gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid meer vormt;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook geheel ten onrechte tot het besluit komt dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging zou vormen voor het fundamenteel belang van de samenleving;

Dat verzoeker verder reeds sedert 2008 in België verblijft en zijn kinderen alhier werden geboren;

Dat verzoeker reeds in 2003 in het huwelijksbootje stapte met diens echtgenote en derhalve reeds 18 jaar met haar gehuwd is;

Dat verzoeker weliswaar een moeilijk verleden kent, doch de liefde voor diens echtgenote en kinderen, er voor gezorgd heeft dat het huwelijk hetgeen nog steeds zeer liefdevol is, heeft stand gehouden, hetgeen ook wordt aangetoond door de veelvuldige contacten en bezoeken, welke in de gevangenis werden onderhouden en het feit dat diens echtgenote verzoeker, na diens vrijlating opnieuw met open armen ontving en het gezin thans sedert 22 november 11., opnieuw samenleeft;

Dat de argumentatie van de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid, dat verzoeker en diens echtgenote en kinderen, hun relatie ook elders zouden kunnen verder zetten, hetzij een lange afstandsrelatie met behulp van de moderne communicatiemiddelen zouden kunnen opstarten, dan ook werkelijk alle verbeelding tart;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook geenszins rekening houdt, met de lange duurtijd van de relatie tussen verzoeker en diens echtgenote, diens langdurig verblijf in België, de medische toestand van diens echtgenote en het feit dat alhier hun drie kinderen werden geboren en ook diens stiefzoon in België in een opvang- en begeleidingscentrum voor personen met een handicap verblijft;

Dat uit het attest erkenning handicap bovendien blijkt dat stiefzoon M. Z. (...), ernstige moeilijkheden scoort op het vlak van communicatie en sociale contacten, waardoor enkel fysiek contact tot de mogelijkheden behoort; (stuk 5)

Dat heropstart van het huwelijk/gezinsleven in het buitenland dan ook geenszins aan de orde is;

Dat redenering van de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook werkelijk een brug te ver en uitermate inhumain is....

Dat het uiteraard niet kan opgaan dat de rest van het gezin zich elders zou vestigen en het gehandicapte kind zouden achterlaten in België zoals door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid word gesuggereerd;

Dat dergelijke redenering zeer grof is; Dat het uiteraard niet kan opgaan dat de oudste zoon, welke net de meeste zorgen behoeft en kwetsbaar is, en allerminst zo maar kan worden 'gedumpt';

Dat het dan ook een vaststaand feit is dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissing dan ook niet of althans onvoldoende met redenen is omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;"

3.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

“Dat afwijzing onvermijdelijk een schending betekent van artikel 8 EVRM dat het recht op gezin- en privé-leven waarborgt;

Dat art. 8 E.V.R.M. stelt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en dat inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen;

Dat art.8 E.V.R.M. direct toepasbaar is in het Belgische interne recht;

Dat het zowel het feitelijke als het juridische gezin beschermt;

Dat art. 8 EVRM wel degelijk een verblijfsrecht impliceert (E.H.R.M. 21.06.1988, Berrebah t. Nederland, Publ. Hof, Reeks A, vol. 138. 14);

Dat verzoeker in het huwelijk trad met Mevrouw H. C. (...), welke over de Nederlandse nationaliteit beschikt, te Marokko op 3 oktober 2003, terwijl men reeds een relatie onderhield en derhalve thans reeds meer dan 18 jaar is gehuwd,

Dat uit het huwelijk van verzoeker en diens echtgenote drie kinderen werden geboren te weten:

- H. Z. (...) geboren te 's G. (...) op (...).2005; (16 jaar)
- O. F. (...), geboren te M. (...) op (...).2009; (13 jaar)
- O. S. (...), geboren te M. (...) op (...).2014, (7 jaar)

welke allen over de Nederlandse nationaliteit beschikken;

Dat verzoeker daarnaast een stiefzoon heeft, M. Z. (...), geboren te V. (...) op (...).1997 (24 jaar), eveneens van Nederlandse nationaliteit, welke werd geboren uit voorgaande relatie van diens echtgenote;

Dat M. Z. (...) is getroffen door een handicap en in D. S. (...) verblijft, zijnde een opvang en begeleidingscentrum voor personen met een handicap;

Dat terugkeer van verzoeker naar diens land van herkomst dan ook een ernstige schending van artikel 8 EVRM zou inhouden;

Dat ook als dusdanig werd beslist in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 7 oktober 2021, gekend onder nummer 261.780, hetgeen stelt als volgt:

“In casu is de Raad van oordeel dat de gemachtigde louter op stereotiepe wijze is overgegaan tot een belangenafweging. De gemachtigde heeft de belangenafweging nauwelijks toegepast op de concrete zaak en louter gewezen op het tijdelijk karakter van de verwijdering, hetgeen geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee zou brengen. Hij wijst ook op het feit dat een terugkeer naar het herkomstland of het land waar hij een verblijfsrecht heeft om een verblijfsmachtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op gezinsleven. Verder stelt hij dat verzoeker tijdens zijn afwezigheid contact kan houden via diverse communicatiemiddelen. Ook al kan in bepaalde gevallen deze stereotiepe afweging volstaan, en volgt de Raad dat artikel 8 van het EVRM geen vrijgeleide is om de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen, moet de belangenafweging alle door de gemachtigde gekende relevante feiten en omstandigheden in de afweging betrekken. Dit kan in casu niet aangenomen worden. Zoals verzoeker voorhoudt, kan de Raad niet volgen dat een gezinsleven kan onderhouden worden via diverse moderne communicatiemiddelen met kinderen van respectievelijk 6, 4,5 en 3 jaar. Waar dit tijdelijk wel kan aanvaard worden tussen partners, volgt de Raad verzoeker dat een dergelijke situatie niet strookt met wat men kan verstaan onder een gezinsleven met zijn minderjarige kinderen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt in de aangegeven mate aangenomen

Dat verzoeker niet alleen een kind heeft van slechts 7 jaar oud, doch tevens de oudste zoon lijdt aan een handicap, waardoor het gezinsleven dermate zal zijn geschonden indien er enkel beroep kan worden gedaan op moderne communicatiemiddelen; Dit blijkt des te meer uit het gegeven dat de oudste zoon zich slechts in beperkte mate naar de strafinrichting kon verplaatsen;

Dat een inreisverbod van 8 jaar dan ook in die mate artikel 8 van de Vreemdelingenwet schendt dat verzoeker de facto diens kinderen niet meer zal zien opgroeien;"

3.3. In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van het evenredigheidsbeginsel. In het betoog ter ondersteuning van het derde middel maakt de verzoeker tevens gewag van een schending van de artikelen 7, 9 en 16 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Het derde middel wordt als volgt onderbouwd:

"Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat één en ander uiteraard een ernstige schending inhoudt, zowel op artikel 8 EVRM. als op art. 7,1, art. 9 en art. 16.1 van het Kinderrechtenverdrag;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid hieraan evenwel voorbijgaat;

Dat het EVRM, en in casu meerbepaald artikel 8 EVRM precies werd ondertekend om alle mensen het recht te verlenen hun partner te kiezen en een gezin uit te bouwen;

Dat verzoeker zich dan ook wel degelijk kan beroepen op artikel 8 EVRM. welke onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt;

Dat artikel 8 E.V.R.M. stelt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en dat inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen;

Dat artikel 8 E.V.R.M. direct toepasbaar is in het Belgische interne recht en zowel het feitelijke als het juridische gezin beschermt;

Dat artikel 8 EVRM wel degelijk een verblijfsrecht impliceert (E.H.R.M. 21.06.1988, Berrebah t. Nederland, Publ. Hof. Reeks A, vol. 138, 14);

Dat het voor verzoeker dan ook niet mogelijk is om in diens land van herkomst een waardig en effectief gezinsleven te leiden, terwijl verzoeker zoals gesteld in België wel degelijk een hecht gezinsleven kan leiden;

Dat afwijzing niet alleen een schending van artikel 8 EVRM betekent doch ook in hoofde van het kind van verzoeker een schending van:

- artikel 7,1 van het Verdrag van 20.11.1989 inzake de rechten van het kind:
"Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd..."
- artikel 9 van het Verdrag van 20.11.1989 inzake de rechten van het kind:
"De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn/haar ouders tegen hun wil..."
- artikel 16.1 van het Verdrag van 20.11.1989 inzake de rechten van het kind:
"Geen enkel kind mag worden onderworpen aan willekeurige of onrechtmatige inmenging in zijn of haar privé-leven, in zijn of haar gezinsleven..."

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissing niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;

Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van de bestreden beslissing verantwoorden;”

3.4. Beoordeling

Gelet op hun onderlinge verwevenheid worden de drie middelen tezamen onderzocht.

3.4.1. De verzoeker voert in de aanhef van het eerste middel onder meer de schending aan van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet en van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit.

Luidens artikel 39/78 *iuncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen: “een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden” (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Te dezen zet de verzoeker in zijn verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit door de bestreden beslissing geschonden acht.

Het eerste middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.4.2. De verzoeker voert in het eerste middel tevens de schending aan van artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

De thans bestreden beslissing werd evenwel genomen in toepassing van artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet en niet in toepassing van artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Artikel 43 van de Vreemdelingenwet betreft de beslissingen tot weigering van binnenkomst en tot weigering van verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden en niet de beslissingen waarbij aan Unieburgers en/of hun familieleden een inreisverbod wordt opgelegd.

De verzoeker kan zich in het kader van de voorliggende betwisting dan ook niet dienstig beroepen op de schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

3.4.3. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de bestreden akte wel degelijk de determinerende motieven, zowel in rechte als in feite, worden aangegeven op basis waarvan het bestreden inreisverbod werd getroffen. In de bestreden akte wordt immers verwezen naar de juridische grondslag om een inreisverbod op te leggen, met name artikel 44*nonies* van de Vreemdelingenwet. De bestreden akte bevat voorts ook een motivering in feite waarom de verzoeker een inreisverbod met een termijn van acht jaar wordt opgelegd. Er wordt met name vastgesteld dat de verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Hieromtrent wordt toegelicht dat de verzoeker, voor feiten die dateren tussen 1 januari 2015 en 31 mei 2016, werd veroordeeld door het hof van beroep te Luik op 21 november 2017 tot een definitief geworden gevangenisstraf van zes jaar omdat hij zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen te hebben ingevoerd, uitgevoerd, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cocaïne, het misdrijf een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging. De gemachtigde verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waaruit blijkt dat staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. De gemachtigde verwijst ook naar de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie. Verder motiveert de gemachtigde dat het geen twijfel lijdt dat drugs in het algemeen een ernstige bedreiging vormen voor de volksgezondheid en de veiligheid binnen de samenleving, dit geldt des te meer voor harddrugs met een sterk verslavend effect, zoals cocaïne. De gemachtigde wijst erop dat de handel in cocaïne de gezondheid en de levenskwaliteit van de gebruikers ernstig in gevaar brengt en de aanwezigheid van drugs in de samenleving afbreuk doet aan de openbare rust en veiligheid doordat een deel van de drugsgebruikers misdrijven pleegt om het eigen gebruik te financieren of onder invloed van drugs strafbare feiten pleegt. De gemachtigde benadrukt dat de verzoeker handelde vanuit het kader van een vereniging van misdadigers en hij stelt vast dat het duidelijk is dat het financiële voordeel het leidmotief was van het wederrechtelijk handelen en dat de verzoeker zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak. De gemachtigde merkt op dat de gedragingen van de verzoeker getuigen van een verontrustend gebrek aan normbesef, waarbij alles gebeurde in functie van het pure geldgewin en de snelle persoonlijke verrijking, wat de opportunistische en egoïstische ingesteldheid aantoont, waarbij de financiële drijfveer een ernstig recidivegevaar schept. De gemachtigde besluit dat de verzoeker, ingevolge de ernst van de feiten die gericht waren op het bekomen van snel en illegaal voordeel, een ernstig gevaar kan betekenen voor de volksgezondheid evenals voor de handhaving van de openbare orde.

Daarnaast wordt ook op uitdrukkelijk gemotiveerde wijze rekening gehouden met wat de verzoeker in het kader van zijn hoorrecht op 25 juni 2018 en 7 april 2022 had verklaard. De verzoeker heeft met name aangegeven in 2003 te Marokko gehuwd te zijn met H.C., die de Nederlandse nationaliteit heeft met wie hij samen drie minderjarige kinderen (*2005, *2009 en *2014) heeft. De gemachtigde stelt voorts vast dat de echtgenote en de drie minderjarige kinderen de verzoeker bezoeken in de gevangenis en dat de echtgenote van de verzoeker nog een zoon heeft uit een vorige relatie (*1997).

De gemachtigde motiveert dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in het gezinsleven van de verzoeker. De gemachtigde wijst erop dat het gegeven dat de echtgenote en de kinderen niet gedwongen kunnen worden om het Belgische grondgebied te verlaten, niet betekent dat zij de verzoeker niet vrijwillig zouden kunnen volgen naar Marokko of elders om de eenheid van het gezin buiten België te bewaren.

De gemachtigde wijst erop dat de echtgenote en de kinderen de Nederlandse nationaliteit hebben zodat de verzoeker een verzoek kan richten tot de Nederlandse autoriteiten om zijn gezinsleven in Nederland verder te zetten, en dat niet blijkt dat hij dergelijke aanvraag indiende. De gemachtigde wijst erop dat de kinderen reeds Nederlands spreken. De gemachtigde betwist niet dat de kinderen, wanneer zij België zouden verlaten, zich zullen moeten aanpassen. Hij stelt echter dat het niet is aangetoond dat de ondersteuning die het jongste kind krijgt enkel in België verkregen zou kunnen worden.

In verband met de ziekte van de echtgenote van de verzoeker stelt de gemachtigde vast dat niet blijkt dat deze enkel in België behandeld zou kunnen worden.

De gemachtigde gaat ook in op het gegeven dat stiefzoon van de verzoeker is getroffen door een handicap en in een centrum verblijft. De gemachtigde motiveert dat niet blijkt hoe het gezinsleven tussen de verzoeker en zijn stiefzoon, op twee bezoeken na, werd uitgeoefend tijdens het gevangenschap van de verzoeker. Er wordt voorts gesteld dat de stiefzoon gewend is aan de afwezigheid van de verzoeker, dat de stiefzoon verder in het centrum kan verblijven indien een vertrouwde omgeving voor hem dient te primeren, waarbij regelmatig bezoek mogelijk is, en dat anderzijds ook niet wordt aangetoond dat de stiefzoon niet in Nederland in een centrum zou kunnen verblijven.

Daarnaast wijst de gemachtigde erop dat de betrokkenen er ook voor kunnen kiezen om het gezinsleven in Marokko verder te zetten of dat de echtgenote en de kinderen ervoor kunnen opteren om in België te blijven en contact met de verzoeker te onderhouden via moderne communicatiemiddelen en periodieke bezoeken.

De gemachtigde benadrukt dat de ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van de verzoeker voortvloeit zodanig is dat zijn familiale belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Daarnaast wordt vastgesteld dat er geen banden van afhankelijkheid zijn aangetoond met de twee ooms van de verzoeker die in België verblijven.

De gemachtigde erkent voorts dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in het privéleven van de verzoeker en wijst erop dat contact met vrienden kan onderhouden worden via moderne communicatiemiddelen en periodieke bezoeken. De gemachtigde geeft aan dat de verzoeker nog een sociaal vangnet heeft in Marokko, aangezien zijn ouders en zussen er verblijven, en dat de verzoeker de taal spreekt en meer dan de helft van zijn leven in Marokko verbleef.

De gemachtigde stelt ook nog vast dat er geen elementen zijn in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat de verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing in rechte en in feite onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.4.4. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissing opgegeven motieven, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad evenmin toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 44^{nonies} van de Vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag van de thans bestreden beslissing vormt, en in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM.

3.4.5. Artikel 44^{nonies} van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval.

§ 3. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen het recht op internationale bescherming.”

Vermits de verzoeker een familielid van een Unieburger is, past het om de rechtspraak van het Hof van Justitie in deze te bekijken. In zijn rechtspraak licht het Hof van Justitie toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Verder moeten “ernstige redenen van openbare orde” worden onderscheiden van gewone “redenen van openbare orde” en “dwingende redenen van openbare orde”. “Ernstige redenen” vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone “redenen”, terwijl “dwingende redenen” vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip “ernstige redenen” breder is dan het begrip “dwingende redenen” (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie; zie ook Hof van Justitie 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 19).

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een inreisverbod, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval. In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de afgifte van een inreisverbod. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek inzake een inreisverbod omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de ontzegging van de toegang tot het grondgebied noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63).

Wat het gebruik van verdovende middelen in het bijzonder betreft, heeft het Hof van Justitie al meerdere malen gesteld dat een lidstaat, in het kader van de handhaving van de openbare orde, zulk gebruik als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van vreemdelingen die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn. Gelet op deze rechtspraak concludeert het Hof van Justitie dat georganiseerde drugshandel *a fortiori* onder het begrip 'openbare orde' valt (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 54). Daarnaast heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat georganiseerde drugshandel ook onder het begrip 'nationale veiligheid' kan vallen, daar het een diffuse vorm van criminaliteit is, met indrukwekkende economische en operationele middelen en met zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. In die zin wordt, gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit, in punt 1 van de considerans 1 van het kaderbesluit 2004/757/JBZ overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Het Hof van Justitie heeft na zijn vaststelling dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar is voor de mensheid, gesteld dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of van een groot deel daarvan (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 46-47). Als gevolg van deze overwegingen besluit het Hof van Justitie dat de bestrijding van de georganiseerde drugshandel zowel onder het begrip "*ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid*" kan vallen als onder het begrip "*dwingende redenen van openbare veiligheid*" (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 56).

In casu wordt aan de verzoeker een inreisverbod van acht jaar opgelegd. De gemachtigde heeft als volgt toegelicht waarom verzoekers gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid:

"Overeenkomstig artikel 44nonies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 8 jaar, omdat u een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde:

(...)

Het Hof van Beroep van Luik veroordeelde u op 21.11.2017 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen te hebben ingevoerd, uitgevoerd, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cocaïne, het misdrijf een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging. Deze feiten pleegde u tussen 01.01.2015 en 31.05.2016.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse

bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67)"

Het lijdt geen twijfel dat drugs in het algemeen een ernstige bedreiging vormen voor de volksgezondheid en de veiligheid binnen de samenleving. Dat geldt des te meer voor harddrugs met een sterk verslavend effect, zoals cocaïne. De handel in cocaïne brengt de gezondheid en de levenskwaliteit van gebruikers ernstig in gevaar. Bovendien doet de aanwezigheid van drugs in de samenleving afbreuk aan de openbare rust en veiligheid doordat een deel van de druggebruikers misdrijven pleegt om het eigen gebruik te financieren of onder invloed van drugs strafbare feiten pleegt. U handelde vanuit het kader van een vereniging van misdadigers en het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidmotief was van uw wederrechtelijk handelen en dat u zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychische vlak.

Uw gedragingen getuigen van een verontrustend gebrek aan normbesef. Alles gebeurde in functie van het pure geldgewin en de snelle persoonlijke verrijking, wat uw opportunistische en egoïstische ingesteldheid aantoont. De financiële drijfveer schept ernstig recidivegevaar. Uit uw persoonlijk handelen komt een voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving.

Ingevolge de ernst van de feiten die gericht waren op het bekomen van snel en illegaal voordeel, wordt geconcludeerd dat u een ernstig gevaar kan betekenen voor de volksgezondheid evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving. Het feit dat u zich correct gedraagt in de gevangenis - een periode waarin u onder een strenge overheidscontrole staat en de vrijheid om uw eigen gedrag te bepalen aan ernstige beperkingen is onderworpen, en opleidingen volgde in de gevangenis houdt niet in dat u door uw persoonlijk gedrag niet langer een gevaar vormt voor de maatschappij. U heeft er immers alle belang bij om u correct te gedragen in de gevangenis en mee te werken, dit neemt niet weg dat uw specifieke ingesteldheid, met name het uit zijn op gemakkelijk geldgewin, niet meer zou kunnen spelen. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. Het is dus niet onredelijk te veronderstellen dat er een groot risico op recidive is."

De verzoeker betoogt dat in de bestreden akte enkel wordt verwezen naar de strafrechtelijke veroordeling die hij in het verleden opliep, omwille van feiten die meer dan zeven jaar geleden werden gepleegd. De verzoeker benadrukt dat hij zijn straf volledig heeft uitgezeten, dat hij zich in de gevangenis steeds voorbeeldig heeft gedragen, dat hij in de gevangenis een tewerkstelling aanvatte, dat hij een goede inzet toonde en opleidingen volgde. Volgens de verzoeker staat het daarom vast dat hij geen actueel gevaar meer vormt voor de openbare orde. De verzoeker verwijst hieromtrent nog naar rechtspraak van het Hof van Justitie.

In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker betoogt, wordt in de bestreden akte niet louter verwezen naar de strafrechtelijke veroordeling. Verzoekers verwijzing naar 's Raads arrest met nummer 165 107 van 31 maart 2016 is, nog los van de algemene opmerking dat arresten van de Raad geen precedentenwerking kennen, dan ook niet dienstig. De verzoeker gaat er met name aan voorbij dat de gemachtigde tevens duidt op de bijzondere ernst van de feiten, op de ernstige bedreiging die dergelijke feiten vormen voor de volksgezondheid en de veiligheid binnen de samenleving en op verzoekers persoonlijke gedrag en zijn ingesteldheid die hem tot deze feiten aanzette:

"De handel in cocaïne brengt de gezondheid en de levenskwaliteit van gebruikers ernstig in gevaar. Bovendien doet de aanwezigheid van drugs in de samenleving afbreuk aan de openbare rust en veiligheid doordat een deel van de druggebruikers misdrijven pleegt om het eigen gebruik te financieren of onder invloed van drugs strafbare feiten pleegt. U handelde vanuit het kader van een vereniging van misdadigers en het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidmotief was van uw wederrechtelijk handelen en dat u zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychische vlak.

Uw gedragingen getuigen van een verontrustend gebrek aan normbesef. Alles gebeurde in functie van het pure geldgewin en de snelle persoonlijke verrijking, wat uw opportunistische en egoïstische ingesteldheid aantoonst. De financiële drijfveer schept ernstig recidivegevaar. Uit uw persoonlijk handelen komt een voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving."

De bestreden beslissing verwijst aldus naar verzoekers zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin ten koste van de fysieke en psychische gezondheid van de gebruikers. Uit het gegeven dat de verzoeker een goed gedrag vertoonde in de gevangenis, kan niet afgeleid worden dat geen werkelijke actuele bedreiging voor de samenleving voorhanden is. De strafrechtelijke feiten die de verzoeker pleegde zijn ernstig en strekten zich uit over een periode van ongeveer anderhalf jaar. Gelet op de aard van de feiten (internationale handel van cocaïne), het georganiseerd karakter over een ruime periode en het winstbejag kon de gemachtigde op goede en redelijke gronden besluiten dat de verzoeker een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde.

Door in zijn verzoekschrift te herhalen dat hij tijdens zijn detentie geen strafbare feiten heeft gepleegd en door erop te wijzen dat hij tijdens zijn detentie een opleiding heeft gevolgd, toont de verzoeker geen ondeugdelijke of onredelijke besluitvorming aan waar in de bestreden akte wordt gemotiveerd:

"Ingevolge de ernst van de feiten die gericht waren op het bekomen van snel en illegaal voordeel, wordt geconcludeerd dat u een ernstig gevaar kan betekenen voor de volksgezondheid evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving. Het feit dat u zich correct gedraagt in de gevangenis - een periode waarin u onder een strenge overheidscontrole staat en de vrijheid om uw eigen gedrag te bepalen aan ernstige beperkingen is onderworpen, en opleidingen volgde in de gevangenis houdt niet in dat u door uw persoonlijk gedrag niet langer een gevaar vormt voor de maatschappij. U heeft er immers alle belang bij om u correct te gedragen in de gevangenis en mee te werken, dit neemt niet weg dat uw specifieke ingesteldheid, met name het uit zijn op gemakkelijk geldgewin, niet meer zou kunnen spelen. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. Het is dus niet onredelijk te veronderstellen dat er een groot risico op recidive is."

De gemachtigde hield zodoende bij het nemen van de bestreden beslissing reeds rekening met de opleiding die de verzoeker in de gevangenis volgde en met het gegeven dat de verzoeker in de gevangenis geen nieuwe feiten pleegde. De gemachtigde maakt hierbij de kanttekening dat men tijdens een verblijf in de gevangenis onder een strenge overheidscontrole staat en de vrijheid om het eigen gedrag te bepalen aan ernstige beperkingen is onderworpen. De gemachtigde oordeelt dat dit evenwel niet wegneemt dat de specifieke ingesteldheid, namelijk het uit zijn op gemakkelijk geldgewin, niet meer zou spelen. Het valt volgens de gemachtigde niet uit te sluiten dat een dergelijk gedrag zich in de toekomst niet zal herhalen en het is volgens de gemachtigde niet onredelijk te veronderstellen dat er een groot risico op recidive is. Door louter opnieuw te benadrukken dat hij tijdens zijn periode in detentie een opleiding volgde en geen nieuwe feiten meer pleegde, toont de verzoeker niet aan dat de beoordeling in de bestreden beslissing feitelijk onjuist dan wel kennelijk onredelijk is. Evenmin toont de verzoeker een onbehoorlijke of onredelijke besluitvorming aan door het besluit dat er van zijn gedragingen een ernstig en actueel gevaar is voor de openbare orde uitgaat louter tegen te spreken waar hij stelt dat het, gelet op zijn goede gedrag in de gevangenis, vast zou staan dat er geen actueel gevaar meer is voor de openbare orde.

Artikel 44*nonies*, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval.

Doorheen zijn verzoekschrift verwijst de verzoeker meermaals naar zijn gezins- en familieleven met zijn echtgenote, hun drie gemeenschappelijke minderjarige kinderen en zijn stiefzoon. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de gemachtigde het gezinsleven van de verzoeker terdege in rekening heeft genomen. In de mate dat de verzoeker het niet eens is met de gemaakte belangenafweging in de bestreden beslissing, kan worden verwezen naar wat hieronder wordt uiteengezet bij de bespreking van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 44 *nonies* van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, wordt niet aangetoond.

3.4.6. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad wijst erop dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van een langdurig verblijfsrecht, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Dit impliceert onder meer dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76). In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het eventuele privé- en familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet in de plaats van het bevoegde bestuur de concrete belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

De verzoeker beroept zich *in casu* op een gezinsleven en een privéleven in België. In de bestreden akte wordt uitdrukkelijk erkend dat het inreisverbod van acht jaar, dat de verzoeker door de bestreden beslissing wordt opgelegd, een inmenging vormt in zijn familie- en gezinsleven alsook in zijn privéleven, dit laatste gezien de duur van zijn verblijf in België.

De Raad wijst er dan ook op dat binnen de grenzen, gesteld door het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, een inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in dit tweede lid vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van *'fair balance'*

toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing zowel op situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

In voorkomend geval wordt de bestreden beslissing genomen krachtens artikel 44^{nonies} van de Vreemdelingenwet, waarvan de bepalingen dienen beschouwd te worden als zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het nationale grondgebied te controleren en om 's lands openbare orde te vrijwaren. De bestreden beslissing kent aldus een wettelijke basis en zij streeft een legitiem doel na.

De inmenging in het gezins- en privéleven van de verzoeker is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden, beoogd in artikel 8, lid 2, van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een *'fair balance'* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, *quod in casu*, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde *Boultif/Üner*-criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51). Het betreft:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals de duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband;
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen deze laatste kan worden uitgewezen, met name of er belemmeringen zijn die een terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake *Üner* (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), §§ 55-58) volgt dat naast de voormelde *Boultif*-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:

- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die de kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet worden gehecht, varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 70).

De Raad stipt aan dat het derde *Boultif/Üner*-criterium zo is ontworpen om de mate te beoordelen waarin kan worden verwacht dat de betrokken vreemdeling strafbare feiten pleegt. Het is in die zin dat rekening moet worden gehouden met het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokken vreemdeling tijdens die periode. In het bijzonder moet aan een geruime periode van goed gedrag noodzakelijkerwijze een zekere gewicht worden gegeven in de beoordeling van de bedreiging die een vreemdeling vormt voor de samenleving (EHRM 2 augustus 2001, nr. 54273/00, Boultif/Zwitserland, § 51; EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov/Oostenrijk, § 90; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk, § 41; EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A./Verenigd Koninkrijk, § 63 en 68).

Specifiek wat het negende *Boultif/Üner*-criterium betreft, merkt de Raad op dat het beginsel van het belang van het kind twee aspecten omvat, met name het behoud van de eenheid van het gezin enerzijds, en het welzijn van het kind anderzijds (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk/Zwitserland (GK), §§ 135-136).

In zijn arrest *Jeunesse* oordeelde het EHRM dat, hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, hieraan wel een belangrijk gewicht moet worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM.

Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan de uitvoerbaarheid, de haalbaarheid en de proportionaliteit van een verblijfs- en/of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit om daadwerkelijke bescherming te verlenen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de kinderen die er rechtstreeks door worden geraakt (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 109).

De impact van een beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. De omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders, verdienen bijzondere aandacht (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 118). In wezen komt deze afweging neer op de vraag naar het aanpassingsvermogen van de betrokken kinderen, met name de vraag of zij zich kunnen aanpassen aan een andere omgeving (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 64).

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en/of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de daad van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, *Salem/Denemarken*, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, *Hamesevic/Denemarken*, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 23 oktober 2018, nr. 25593/14, *Assem Hassan Ali/Denemarken*).

De verzoeker verwijst vooreerst naar zijn gezinsleven met zijn echtgenote, die de Nederlandse nationaliteit heeft. De verzoeker benadrukt de duur van zijn huwelijk, nu hij en zijn echtgenote huwden in 2003 in Marokko. De verzoeker wijst verder op hun drie gezamenlijke minderjarige kinderen (°2005, °2009 en °2014) en op het meerderjarig kind van zijn echtgenote uit een eerdere relatie, dat een handicap heeft en die in een voorziening verblijft.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een daadwerkelijk gezinsleven van de verzoeker met zijn echtgenote en hun drie gezamenlijke minderjarige kinderen niet wordt betwist. Uit niets blijkt dat de gemachtigde zou hebben geoordeeld dat het niet om een liefdevol huwelijks- en gezinsleven gaat. Uit de bestreden beslissing blijkt evenzeer dat de gemachtigde erkent dat de verzoeker een privéleven in België heeft opgebouwd.

Er moet *in casu* worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging wordt gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde

doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51 en 53). Zoals uiteengezet, vereist dit dat de verweerder een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van de verzoeker en diens gezin en familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde anderzijds.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde middels een omstandig gemotiveerde beslissing overgaat tot zulke belangenafweging. Dienaangaande kan worden gewezen op de volgende motieven die in de bestreden akte zijn opgenomen:

“U zit momenteel in de gevangenis van Wortel. U bereikt strafeinde op 22.11.2022.

Op 25.06.2018 vulde u een formulier hoorrecht in, u diende tevens documenten in. Bij de beslissing tot beëindiging van uw recht op verblijf d.d. 10.10.2018 werd rekening gehouden met de door u verschaft informatie. Op 07.04.2022 vulde u naar aanleiding van voorliggende beslissing nogmaals een formulier hoorrecht in, doch weigerde deze te ondertekenen. U verklaarde dat uw taal Berbers is; dat u Frans en Nederlands kan lezen en/of schrijven; dat u sinds 2008 in België bent; dat u met het vliegtuig vanuit Nador (Marokko) naar België kwam met uw paspoort en visum; dat uw paspoort en uw identiteitskaart op de griffie ligt; dat u geen ziekte heeft die u belemmert om te reizen of naar uw herkomstland terug te keren; dat u sinds 2002 gehuwd bent met H. C. (...), geboren op (...).1978, van Nederlandse nationaliteit, woonachtig te M. (...); dat u 2 ooms heeft in België, namelijk O. A. (...) en O. M. (...) en nog veel familieleden; dat u 3 minderjarige kinderen heeft in België die bij hun moeder te M. (...) verblijven, namelijk O. S. (...) (7jaar), O. Z. (...) (16 jaar) en O. F. (...) (13 jaar); dat u redenen heeft om niet terug te keren naar Marokko, namelijk omdat u uw gezin hier heeft; uw vrouw ziek is en niet alleen voor de kinderen kan zorgen; de kinderen school lopen en oudste dochter stage doet; dat mocht u geen vrouw en kinderen hebben u direct zou tekenen om vrijwillig te vertrekken; dat u graag een nieuwe kans zou krijgen; dat u alles heeft gedaan in de gevangenis, opleiding en geen tucht.

U trad op 03.10.2003 te Nador in het huwelijk met H. C. (...) (geboren te B. O. (...) op (...).1978, van Nederlandse nationaliteit sinds 06.11.1989). Zij verblijft sinds 27.07.2007 in België en is in het bezit van een E+ kaart geldig tot 17.07.2023. Uit dit huwelijk werden drie kinderen geboren: H. Z. (...) (geboren te 's-G. (...) op (...).2005, EU+ kaart geldig tot 23.08.2032), O. F. (...) (geboren te M. (...) op (...).2009, E+ kaart geldig tot (...).2026) en O. S. (...) (geboren te M. (...) op (...).2014). De drie kinderen hebben allen de Nederlandse nationaliteit. Uw echtgenote en uw 3 kinderen bezoeken u in de gevangenis. Uw echtgenote had reeds een zoon uit een eerdere relatie: M. Z. (...) (geboren te V. (...) op (...).1997, van Nederlandse nationaliteit, E+ kaart geldig tot 07.08.2024).

Het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna EVRM). Onderhavige maatregel vormt een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van uw privé- en gezinsleven.

Het feit dat uw echtgenote en de kinderen niet gedwongen kunnen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij u niet vrijwillig zouden kunnen volgen naar Marokko of elders. De eenheid van het gezin kan logischer wijze behouden blijven op een plaats buiten België.

Uw echtgenote en uw kinderen hebben, zoals reeds vermeld, de Nederlandse nationaliteit. Mogelijks kan u een verzoek richten aan de Nederlandse autoriteiten opdat u zou worden toegelaten uw gezinsleven verder te zetten in Nederland. Er werden geen documenten voorgelegd waaruit blijkt dat u reeds dergelijke aanvraag indiende en dat deze geweigerd zou zijn. Er ligt geen enkel element voor waaruit blijkt dat u in Nederland geen aanspraak zou kunnen maken op een verblijf als familielid van een Nederland burger.

Uit niks blijkt dat de leeftijd van uw kinderen (puberende tieners en een jong kind van 7 jaar) een beletsel is voor een verblijf elders. Uit uw administratief dossier blijkt dat de kinderen opgegroeid zijn in het Nederlands taalgebied zodat zij Nederlands kennen, wat dezelfde taal is als het land van hun nationaliteit (Nederland).

U haalde eerder aan dat uw jongste kind, O. S. (...), extra behoefte heeft aan opvolging omdat dit kind het eerste jaar heeft gedubbeld en nood zou hebben aan een vertrouwde omgeving om een positieve stimulans te krijgen in zijn ontwikkelingsproces. Bij het verzoekschrift d.d. 03.05.2022 legde u een schrijven van de gemeentelijke basisschool 'A. k. (...)' voor. Het wordt niet betwist dat de kinderen, indien

zij België eveneens zouden verlaten, zich zullen moeten aanpassen, doch wordt met voormeld schrijven niet aangetoond dat uw jongste kind enkel en alleen in België de nodige ondersteuning kan krijgen en dat hij absoluut aan België gebonden is. Hij zal ongetwijfeld ook nieuwe vrienden kunnen ontmoeten in het buitenland, bovendien kan hij contact onderhouden met zijn vrienden in België middels de moderne communicatiemiddelen en bezoeken.

U verklaarde in uw meest recente hoorrecht opnieuw dat uw echtgenote ziek is. In het kader van de beëindiging van uw verblijf verklaarde u dat uw echtgenote met momenten zwaar depressief is, uw steun nodig heeft en zij hier terecht kan bij haar huisarts en haar begeleiders voor de behandeling van haar depressie. Uit een attest van de huisarts van 19.06.2018 blijkt dat uw echtgenote toen leed aan een depressie, chronische vermoeidheid en obesitas. Er werden sinds de beëindiging van uw verblijf geen nieuwe stukken aangebracht in dit verband en tot op heden ligt geen enkel document voor waaruit blijkt dat zij enkel in België kan behandeld worden. Uit arrest 275 121 van de RVV blijkt eveneens dat u geen verdere uitleg verschaftte m.b.t. de gezondheidstoestand van uw echtgenote.

Uit uw administratief dossier blijkt dat uw stiefzoon getroffen is door een handicap en dat hij sinds 21.11.2021 in woonondersteuning is in vzw D. S. (...). In het beroepschrift tegen de wegering van de gezinshereniging met uw echtgenote d.d. 03.05.2022 wordt gesteld dat hij ernstige moeilijkheden kent op het vlak van communicatie en sociale contacten zodat fysieke contacten enkel mogelijk zouden zijn. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt hoe u tijdens uw gevangenschap contact onderhoudt met hem. U verblijft immers al sinds 23.11.2016 ononderbroken in de gevangenis en hij bezocht u slechts tweemaal in die periode (nl. op 21.08.2018 en op 25.05.2019). U verschaft geen informatie m.b.t. op welke wijze het gezinsleven met uw gehandicapte stiefzoon effectief wordt beleefd. Uit het attest van d. S. (...) gevoegd bij het beroepsschrift van 03.05.2022 blijkt enkel dat hij 'in woonondersteuning' is. Gezien uw lange detentie zal hij hoe dan ook reeds gewend zijn aan uw afwezigheid in zijn dagdagelijkse leven en sporadische contacten met u waardoor de impact van uw verwijdering van het grondgebied beperkt zal zijn. Uit niks blijkt bovendien dat hij zijn verblijf in België niet zou kunnen verder zetten in d. S. (...) voor zover zou primeren dat hij in een vertrouwde omgeving blijft wanneer u het land verlaat al dan niet samen met de overige familieleden. Zij zouden hem regelmatig kunnen komen bezoeken. Evenmin werd aangetoond dat hij niet in een Nederlandse instelling terecht zou kunnen indien uw gezin ervoor zou kiezen naar Nederland te gaan.

Eventueel kan er ook voor gekozen worden om het gezinsleven in Marokko verder te zetten. Het gegeven dat uw kinderen nooit in Marokko gewoond hebben, maak niet dat het voor hen onmogelijk zou zijn er te leven. Hun beide ouders zijn vertrouwd met Marokko en de kinderen zijn opgegroeid in een Marokkaans gezin waardoor verondersteld kan worden dat zij op zijn minst enigszins vertrouwd zijn met de cultuur. Uw echtgenote is net als u in Marokko geboren. U en uw echtgenote zijn in Marokko in het huwelijk getreden en uw echtgenote was 28 jaar oud toen zij in februari 2007 in België kwam wonen. Hoewel aangenomen kan worden dat uw echtgenote ook banden met België opgebouwd heeft tijdens haar legaal verblijf alhier, blijkt nog niet dat er in haar hoofde sprake is van onoverkomelijk hinderpalen die het voor haar bijzonder moeilijk zouden maken om het gezinsleven elders verder te zetten. De contacten met familie en vrienden die ze in België heeft, kunnen ook op een andere manier worden onderhouden middels korte bezoeken of middels moderne communicatiemiddelen.

Uw echtgenote en kinderen worden geenszins verplicht België te verlaten, zij kunnen er uiteraard ook voor kiezen in België te blijven en contact met u onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar Marokko of een andere plaats waar u zou verblijven. Er wordt op geen enkele wijze aangetoond dat dit onmogelijk zou zijn. U kan uw gezin vanuit Marokko financiële steun bieden. Dat het contact met uw kinderen en uw echtgenote moeilijker zal verlopen indien zij ervoor zouden kiezen in België te blijven, is enkel en alleen aan uzelf te wijten daar dit een gevolg is van de door u opgelopen strafrechtelijke veroordeling die het gevolg is van de feiten die u wetens en willens zelf gepleegd heeft. Het feit dat u kinderen en een echtgenote had in België, heeft u er niet van kunnen weerhouden gedurende een lange periode ernstige strafbare feiten te plegen. In de vakanties zouden ze u kunnen vervoegen daar waar u zich zou vestigen. Volgens artikel 8, tweede lid, EVRM wordt een inmenging in het privé-, familie- en gezinsleven toegestaan wanneer deze bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Welnu, uit de belangenafweging blijkt dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die u door uw persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder weegt dan de persoonlijke en gezinsbelangen die u kan doen gelden.

Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke anteceden ten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). U zit sinds 23.11.2016 in detentie: uw kinderen zullen reeds gewend zijn aan uw afwezigheid en aan kortstondige contacten met u. En dat is enkel en alleen te wijten aan uw eigen misdadig gedrag. Nogmaals wordt herhaald dat de ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit zodanig is dat uw familiale belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde. Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde is superieur aan de gezinsbelangen die u kan doen gelden. Volgens artikel 8, tweede lid, EVRM wordt een inmenging in het privé-, familie- en gezinsleven toegestaan wanneer deze bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In de bestreden beslissing wordt ook rekening gehouden met het verblijf van twee ooms van de verzoeker in België:

"Verder verklaarde u in uw hoorrecht dat u 2 ooms heeft in België, namelijk O. A. (...) en O. M. (...) en nog veel familieleden. Het staat niet vast dat er tussen u en voormelde familieleden andere elementen van bijzondere afhankelijkheid bestaan dan de normaal affectieve banden, die de toepassing van het voordeel van de bescherming zoals omschreven in artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, rechtvaardigen. Dat het onderhouden van contact met bovengenoemde familieleden moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van uw eigen misdadig gedrag. De contacten met familie in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Ook indien u buiten België verblijft, kunnen zij u desgewenst vanuit België ondersteunen."

Ook verzoekers privéleven wordt in de afweging opgenomen:

"Het wordt niet betwist dat het opleggen van een inreisverbod voor België een inmenging vormt in uw privéleven.

U bent op 35-jarige leeftijd in België aangekomen. U bent thans 49 jaar oud. Er kan opgemerkt worden dat ondanks uw verblijf van 14 jaar in België niet gebleken is dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Uw huidige detentie nam een aanvang op 23.11.2016, u bereikt strafeinde op 22.11.2022.

Het contact met eventuele vrienden en kennissen in België kan u onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij u in uw thuisland dan wel elders kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België ondersteunen bij de herintegratie in uw thuisland dan wel in een derde land.

Er wordt niet betwist dat het terugkeren naar Marokko, om daar een leven op te bouwen, enige aanpassing van u zal vergen. Uit niks is gebleken dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Daarenboven werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 jaar voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Er kan bovendien niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere band dan uw nationaliteit zou hebben met Marokko. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U hebt er meer dan de helft van uw leven verbleven. Uit uw administratief dossier blijkt dat uw ouders en uw zussen in Marokko verblijven

en u ook de taal spreekt. U hebt dus een sociaal vangnet in Marokko dat u kan helpen bij het opbouwen van uw leven aldaar. Verder blijkt uit uw administratief dossier dat u nog een broer heeft die woonachtig is in Nederland en een broer die woonachtig is in Spanje. Zij kunnen u vanuit Nederland en Spanje ondersteunen, bovendien kunnen zij u desgewenst regelmatig bezoeken. Er is geen indicatie gevonden dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels zouden bestaan voor u om u in Marokko te vestigen. Zoals eerder reeds aangehaald werd, kan u mogelijks een verblijfsrecht in Nederland bekomen, zowel uw echtgenote als uw kinderen hebben immers de Nederlandse nationaliteit.

Het gegeven dat u in het verleden in België gewerkt heeft, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. De beperkte tewerkstelling en de gevolgde opleidingen zijn niet van die aard om thans te spreken van een economische binding met het gastland. Gelet op de door u gepleegde feiten blijkt het niet uw intentie om een eerlijke en stabiele job uit te oefenen met respect voor de regels van het gastland, u was immers niet tevreden met wat u op legale wijze verdiende en vulde dit aan met de opbrengsten uit de drugshandel. Het bezit van een strafblad zal uw inschakeling in de arbeidsmarkt niet ten goede komen. De vaardigheid die u tijdens uw opleidingen en tijdens uw werk in België opgepikt heeft, zullen u wellicht ook in uw thuisland van pas komen en uw kansen op de arbeidsmarkt enkel positief beïnvloeden.

Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren."

De verwijzing van de verzoeker naar 's Raads arrest met nummer 261 780 van 7 oktober 2021 is in deze zaak niet dienstig. In tegenstelling tot de zaak waarnaar de verzoeker verwijst, is de gemachtigde in de bestreden beslissing wel overgegaan tot een concrete, niet-stereotiepe belangenafweging. Daarenboven heeft het arrest waarnaar de verzoeker verwijst geen precedentenwerking zodat met de loutere verwijzing en citering ervan geen onwettigheid wordt aangetoond.

De verzoeker betoogt dat hij niet alleen een kind heeft van slechts zeven jaar oud, maar ook dat zijn oudste 'zoon' lijdt aan een handicap, waardoor het gezinsleven wordt geschonden indien er enkel een beroep kan worden gedaan op communicatiemiddelen, hetgeen des te meer geldt nu de oudste 'zoon' zich slechts in beperkte mate kan verplaatsen. De verzoeker betoogt dat een inreisverbod van acht jaar ervoor zorgt dat hij zijn kinderen niet langer kan zien opgroeien.

Vooreerst weze het nogmaals benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven niet absoluut is en de gemachtigde in de bestreden beslissing vaststelt dat de verzoeker een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving en dat er een ernstige bedreiging is voor de openbare orde, die een inreisverbod van de verzoeker van acht jaar rechtvaardigt.

De verzoeker betwist niet dat hij werd veroordeeld op 21 november 2017 tot een definitief geworden gevangenisstraf van zes jaar omdat hij zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen (cocaïne) te hebben ingevoerd, uitgevoerd, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde meerdere mogelijkheden naar voor schuift waarop de verzoeker zijn gezins- en familieleden met zijn gezinsleden kan verderzetten. Eén van deze mogelijkheden is dat het gezin van de verzoeker verder in België blijft wonen en de verzoeker alleen naar Marokko terugkeert. In de mate dat de verzoeker er dan op wijst dat contact onderhouden via moderne communicatiemiddelen met zijn stiefzoon, gelet op diens beperking, moeilijk is, wordt erop gewezen dat de verzoeker niet op concrete wijze ingaat op het volgend motief uit de bestreden beslissing:

"Uit uw administratief dossier blijkt dat uw stiefzoon getroffen is door een handicap en dat hij sinds 21.11.2021 in woonondersteuning is in vzw D. S. (...). In het beroepschrift tegen de wegering van de gezinshereniging met uw echtgenote d.d. 03.05.2022 wordt gesteld dat hij ernstige moeilijkheden kent op het vlak van communicatie en sociale contacten zodat fysieke contacten enkel mogelijk zouden zijn. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt hoe u tijdens uw gevangenschap contact onderhoudt met hem. U verblijft immers al sinds 23.11.2016 ononderbroken in de gevangenis en hij bezocht u slechts tweemaal in die periode (nl. op 21.08.2018 en op 25.05.2019). U verschaft geen informatie m.b.t. op welke wijze het gezinsleven met uw gehandicapte stiefzoon effectief wordt beleefd. Uit het attest van d. S. (...) gevoegd bij het beroepsschrift van 03.05.2022 blijkt enkel dat hij 'in woonondersteuning' is. Gezien uw lange detentie zal hij hoe dan ook reeds gewend zijn aan uw afwezigheid in zijn dagdagelijkse leven en sporadische contacten met u waardoor de impact van uw verwijdering van het grondgebied beperkt zal

zijn. Uit niks blijkt bovendien dat hij zijn verblijf in België niet zou kunnen verder zetten in d. S. (...) voor zover zou primeren dat hij in een vertrouwde omgeving blijft wanneer u het land verlaat al dan niet samen met de overige familieleden. Zij zouden hem regelmatig kunnen komen bezoeken. Evenmin werd aangetoond dat hij niet in een Nederlandse instelling terecht zou kunnen indien uw gezin ervoor zou kiezen naar Nederland te gaan."

De verzoeker betwist niet dat hij geen informatie heeft verschaft over hoe hij zijn relatie met zijn stiefzoon op twee fysieke bezoeken na concreet heeft ingevuld tijdens zijn zesjarig verblijf in de gevangenis. Het is dan ook niet onzorgvuldig of onredelijk om in de gegeven omstandigheden te oordelen dat de stiefzoon, gezien verzoekers lange detentie (zes jaar), hoe dan ook reeds gewend is aan zijn afwezigheid in het dagdagelijkse leven en aan slechts sporadische contacten, waardoor de impact van de verwijdering beperkt zal zijn.

Hoe dan ook wijst de gemachtigde erop dat naast de mogelijkheid die er voor het gezin van de verzoeker bestaat om verder in België te verblijven, terwijl de verzoeker alleen naar Marokko terugkeert en het contact te onderhouden via moderne communicatiemiddelen en periodieke bezoeken, ook nog andere mogelijkheden in de bestreden beslissing naar voor worden geschoven.

Zo wordt geopperd dat de gezinsleden van de verzoeker de Nederlandse nationaliteit hebben, dat het gezin ervoor zou kunnen kiezen om terug te keren naar Nederland en dat de verzoeker een verblijfsaanvraag bij de Nederlandse autoriteiten kan indienen om bij zijn gezin in Nederland te kunnen verblijven.

Een andere mogelijkheid die in de bestreden beslissing naar voor wordt geschoven is dat alle gezinsleden de verzoeker vergezellen naar Marokko.

Uit het verzoekschrift komt naar voren dat de verzoeker zich niet kan vinden in volgende motieven van de bestreden beslissing over zijn stiefzoon: *"Uit niks blijkt bovendien dat hij zijn verblijf in België niet zou kunnen verder zetten in d. S. (...) voor zover zou primeren dat hij in een vertrouwde omgeving blijft wanneer u het land verlaat al dan niet samen met de overige familieleden. Zij zouden hem regelmatig kunnen komen bezoeken. Evenmin werd aangetoond dat hij niet in een Nederlandse instelling terecht zou kunnen indien uw gezin ervoor zou kiezen naar Nederland te gaan."* De verzoeker vindt deze motieven inhumain en grof.

Vooreerst wordt erop gewezen dat het de verzoeker en zijn gezinsleden toekomt om uit te maken welke mogelijkheid voor de verdere uitoefening van hun gezins- en familielevens zij verkiezen. In dit verband merkt de Raad nog op dat de stiefzoon van de verzoeker in het centrum d. S. verblijft te Balen, hetgeen niet dermate ver verwijderd is van de Nederlandse grens, dat het inreisverbod enkel van toepassing is op de verzoeker. In deze omstandigheden is het niet onredelijk om als mogelijkheid naar voor te schuiven dat verzoekers echtgenote en hun drie minderjarige kinderen, indien zij er voor zouden kiezen om terug te keren naar Nederland en de stiefzoon verder in zijn vertrouwde centrum zouden laten verblijven, de stiefzoon nog steeds regelmatig kunnen komen bezoeken in België.

In de mate dat de verzoeker verwijst naar 's Raad arrest met nummer 261 780 van 7 oktober 2021 ter ondersteuning van zijn betoog dat hij zijn gezinsleven met zijn jongste kind (°2014) niet kan verderzetten via moderne communicatiemiddelen, viseert de verzoeker het volgende motief uit de bestreden beslissing:

"Uw echtgenote en kinderen worden geenszins verplicht België te verlaten, zij kunnen er uiteraard ook voor kiezen in België te blijven en contact met u onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar Marokko of een andere plaats waar u zou verblijven. Er wordt op geen enkele wijze aangetoond dat dit onmogelijk zou zijn. U kan uw gezin vanuit Marokko financiële steun bieden. Dat het contact met uw kinderen en uw echtgenote moeilijker zal verlopen indien zij ervoor zouden kiezen in België te blijven, is enkel en alleen aan uzelf te wijten daar dit een gevolg is van de door u opgelopen strafrechtelijke veroordeling die het gevolg is van de feiten die u wetens en willens zelf gepleegd heeft. Het feit dat u kinderen en een echtgenote had in België, heeft u er niet van kunnen weerhouden gedurende een lange periode ernstige strafbare feiten te plegen. In de vakanties zouden ze u kunnen vervoegen daar waar u zich zou vestigen. Volgens artikel 8, tweede lid, EVRM wordt een inmenging in het privé-, familie- en gezinsleven toegestaan wanneer deze bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Welnu, uit de belangenafweging blijkt dat de actuele, werkelijke en

voldoende ernstige bedreiging die u door uw persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder weegt dan de persoonlijke en gezinsbelangen die u kan doen gelden.”

De verzoeker toont niet *in concreto* aan waarom hij met zijn jongste kind niet via moderne communicatiemiddelen en periodieke bezoeken een verdere invulling zou kunnen geven aan zijn gezins- en familielevens. Verder mag de verzoeker ook niet uit het oog verliezen dat in het arrest met nummer 261 780 van 7 oktober 2021 geen gewag wordt gemaakt van strafrechtelijke veroordelingen, laat staan van feiten van georganiseerde drugshandel, terwijl in deze zaak het feit dat de verzoeker kinderen en een echtgenote heeft in België, hem niet heeft tegengehouden om gedurende een lange periode ernstige strafbare feiten te plegen.

De gemachtigde besluit *in casu* dan ook dat de “*actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die u door uw persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder weegt dan de persoonlijke en gezinsbelangen die u kan doen gelden.”*

De verzoeker betoogt dat de gemachtigde niet in zijn redenering kan worden gevolgd dat de kinderen nog erg jong zijn en zij zich makkelijk zouden kunnen aanpassen aan een ander land en omgeving nu de oudste kinderen reeds pubers zijn en zij de taal niet eens spreken.

In de bestreden beslissing kan evenwel niet worden gelezen dat de gemachtigde heeft gemotiveerd dat de kinderen nog erg jong zijn en zij zich dan ook makkelijk zullen kunnen aanpassen aan een ander land en omgeving. Deze kritiek van de verzoeker lijkt niet gericht tegen de thans bestreden beslissing en wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

Zoals hoger reeds gesteld, is het recht op de eerbiediging van het gezinsleven en het hoger belang van het kind geen absoluut recht, en is het de Belgische staat wel degelijk toegestaan om maatregelen te nemen die een inmenging uitmaken op de door artikel 8 van het EVRM beschermde belangen indien deze inmenging - op grond van een evenwichtige afweging tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds - noodzakelijk is voor de bescherming van 's lands openbare orde en ter voorkoming van strafbare feiten. De verzoeker beperkt zich in wezen tot het opnieuw benoemen van zijn gezinsbelangen en de belangen van zijn (stief)kind(eren), doch hiermee toont hij nog niet aan dat op grond van een onredelijke of onzorgvuldige belangenafweging werd geoordeeld dat de actuele, werkelijke en ernstige bedreiging die hij door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid, de inmenging in het gezinsleven (met inbegrip van het hoger belang van het kind) rechtvaardigt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.4.7. In het derde middel beroept de verzoeker zich nog op een schending van de artikelen 7, 9 en 16 van het Kinderrechtenverdrag.

Hoger werd reeds vastgesteld dat de verzoeker niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bestreden beslissing, gelet op de uitvoerige belangenafweging die erin is opgenomen, een onevenredige inmenging inhoudt in zijn gezinsleven, met inbegrip van het hoger belang van de minderjarige kinderen van de verzoeker. De Raad heeft daarom vastgesteld dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet wordt aangetoond. Het blijkt niet dat de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag, voor zover die al een directe werking zouden hebben, een andere benadering zouden vragen dan deze vooropgesteld door het EHRM.

Bijgevolg kan evenmin een schending worden aangenomen van de artikelen 7, 9 en/of 16 van het Kinderrechtenverdrag.

3.4.8. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De verzoeker brengt geen concrete gegevens naar voor die de gemachtigde zou hebben veronachtzaamd bij het nemen van zijn beslissing.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel blijkt niet.

3.5. Het eerste, het tweede en het derde middel zijn, in de mate waarin zij ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE